

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 marca 1984 r.

w sprawie wysokości i zasad przyznawania pomocy finansowej na budownictwo mieszkaniowe osobom uprawnionym do osobnej kwatery stałej.

Na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 1976 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych (Dz. U. z 1976 r. Nr 19, poz. 121 i z 1983 r. Nr 16, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pomoc finansowa osobie uprawnionej do osobnej kwatery stałej, zwanej dalej „osobą uprawnioną”, jest przyznawana na budownictwo mieszkaniowe z utworzonych na podstawie odrębnych przepisów funduszy mieszkaniowych Ministerstwa Obrony Narodowej oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

2. Środki funduszy mieszkaniowych mogą być użyte na:

- 1) przyznawanie bezzwrotnej pomocy finansowej na:
 - a) uzupełnienie wkładu mieszkaniowego lub budowlanego w spółdzielni mieszkaniowej, a także na spłatę należności na rzecz spółdzielni z tytułu uzyskania spółdzielczego lokalu mieszkalnego,
 - b) spłatę należności na rzecz spółdzielni mieszkaniowej z tytułu opłat uzupełniających za dodatkowe wyposażenie i wykończenie spółdzielczego lokalu mieszkalnego, jeżeli takie wyposażenie lub wykończenie zostało wykonane przez spółdzielnię mieszkaniową,
 - c) budowę domu jednorodzinnego lub lokalu w małym domu mieszkalnym stanowiącego odrębną nieruchomość, zwanego dalej „lokałem”, albo na kapitalny remont (modernizację) domu jednorodzinnego (lokalu), a także na spłatę kredytu bankowego udzielonego na wymienione cele bądź na spłatę zaciągniętych od jednostek gospodarki społecznej pożyczek na budownictwo mieszkaniowe,
 - d) nabycie domu jednorodzinnego (lokalu) lub innego lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość oraz na spłatę zobowiązań obciążających przedmiot nabycia, z wyjątkiem nabycia od wstępnych osoby uprawnionej i jej małżonka,
- 2) wpłatę wkładu mieszkaniowego na warunkach spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego za osobę nieuprawnioną do kwatery, która zajmuje i zwolni kwaterę niezbędną na zakwaterowanie żołnierza zawodowego, jeżeli osoba ta nie jest obowiązana do zwolnienia tej kwatery z innego tytułu.

§ 2. 1. Pomoc finansową przyznaje się w wysokości do 40% wartości kwatery przysługującej osobie uprawnionej.

2. Sposób ustalenia wartości kwatery oraz wysokości pomocy finansowej w zależności od celu, na który jest przeznaczona (§ 1 ust. 2 pkt 1), określają Ministrowie Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych, każdy w swoim zakresie działania, w porozumieniu z Ministrem Finansów.

3. Osobie uprawnionej, zamieniającej na większy spółdzielczy lokal mieszkalny z powodu powiększenia się rodziny lub nabycia uprawnień do dodatkowej powierzchni mieszkalnej albo budującej lub nabywającej w tych przy-

padkach dom jednorodzinny (lokal), przysługuje uzupełniająca pomoc finansowa. Przy ustalaniu wysokości tej pomocy uwzględnia się tylko nowe uprawnienia uzasadniające uzupełnienie pomocy już przyznanej, według stawek obowiązujących w dniu uzyskania większego lokalu mieszkalnego (domu).

§ 3. 1. Pomoc z funduszu mieszkaniowego może być przyznana zaliczkowo przed opróżnieniem kwatery.

2. Osoba, która skorzystała z pomocy finansowej, jest obowiązana opróżnić zajmowaną kwaterę najpóźniej w ciągu 2 miesięcy od dnia uzyskania lokalu mieszkalnego (domu).

3. Żołnierz, który został zwolniony z zawodowej służby wojskowej bez zachowania prawa do kwatery, jest obowiązany do zwrotu pomocy finansowej uzyskanej zaliczkowo. Jeżeli jednak przed zwolnieniem opróżnił kwaterę i zamieszkał w uzyskanym lokalu mieszkalnym, nie ma obowiązku zwrotu tej pomocy.

§ 4. Pomoc finansowa, o której mowa w § 1 ust. 2 pkt 1, jest przyznawana — z zastrzeżeniem § 7 pkt 1 — pod warunkiem zgromadzenia przez osobę uprawnioną własnych środków co najmniej w wysokości:

- 1) $\frac{1}{4}$ wkładu mieszkaniowego dla uzyskania spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego,
- 2) $\frac{1}{3}$ zaliczki na wkład budowlany dla uzyskania spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego,
- 3) 10% ceny sprzedaży domu jednorodzinnego (lokalu) lub innego lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość,
- 4) warunkującej uzyskanie kredytu bankowego na budowę lub kapitalny remont (modernizację) domu (lokalu), określonej w przepisach w sprawie udzielania kredytu bankowego na cele mieszkaniowe.

§ 5. Osoba uprawniona budująca dom jednorodzinny (lokal) lub dokonująca kapitalnego remontu (modernizacji) posiadane go domu (lokalu), niezależnie od pomocy finansowej ze środków funduszu mieszkaniowego, może korzystać na zasadach ogólnie obowiązujących z kredytu bankowego udzielanego na cele mieszkaniowe.

§ 6. Decyzje w sprawie przyznania pomocy finansowej z funduszy mieszkaniowych wydają organy określone przez Ministrów Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych.

§ 7. Ministrowie Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych, każdy w swoim zakresie działania, określają:

- 1) przypadki, w jakich osoby uprawnione mogą być zwolnione od obowiązku zgromadzenia własnych środków, o których mowa w § 4 pkt 1 i 2,
- 2) właściwość organów oraz zasady i tryb postępowania w sprawach przyznawania pomocy finansowej, jak również warunki jej zwrotu.

§ 8. Traci moc uchwała nr 154 Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1973 r. w sprawie pomocy Państwa dla żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej na budownictwo mieszkaniowe (Monitor Polski. Nr 32,

poz. 193) w części dotyczącej pomocy na budownictwo mieszkaniowe udzielanej osobom uprawnionym do osobnej kwatery stałej, określonym w art. 9, 11 i 12 ustawy z dnia 20 maja 1976 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych (Dz. U. z 1976 r. Nr 19, poz. 121 i z 1983 r. Nr 16, poz. 78).

§ 9. Do czasu wydania przepisów przewidzianych w

rozporządzeniu zachowują moc przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

81

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 marca 1984 r.

w sprawie okresów zatrudnienia za granicą i zasad udzielania świadczeń emerytalno-rentowych z tytułu tego zatrudnienia.

Na podstawie art. 10 ust. 2 i art. 22 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy ustalaniu prawa do świadczeń i ich wysokości na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267), zwanej dalej „ustawą”, w razie zatrudnienia pracownika za granicą stosuje się przepisy rozporządzenia, chyba że umowa międzynarodowa przewiduje korzystniejsze zasady.

§ 2. 1. Przy ustalaniu prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie uwzględnia się, poza okresami wymienionymi w art. 10 ust. 1 ustawy, również okresy zatrudnienia obywateli polskich za granicą w organizacjach międzynarodowych, zagranicznych instytucjach i zakładach, do których zostali skierowani w ramach współpracy międzynarodowej lub w których byli zatrudnieni za zgodą właściwych władz polskich; zgoda nie jest wymagana od pracowników, którzy wyjechali za granicę przed dniem 9 maja 1945 r.

2. Przy ustalaniu prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie uwzględnia się również okresy zatrudnienia za granicą osób, które w okresie tego zatrudnienia nie były obywatelami polskimi, jeżeli osoby te powróciły do kraju po dniu 22 lipca 1944 r. i zostały uznane za repatriantów.

3. Okresy zatrudnienia za granicą przypadające po dniu 22 lipca 1944 r. uwzględnia się również przy ustalaniu zwiększenia świadczeń z tytułu zatrudnienia w Polsce Ludowej.

§ 3. 1. Jeżeli pracownik był zatrudniony zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i za granicą, sumuje się te okresy zatrudnienia.

2. Uwzględnienie okresów, o których mowa w § 2, następuje pod warunkiem stałego zamieszkania zainteresowanego pracownika na obszarze Państwa Polskiego.

3. W razie wyjazdu emeryta lub rencisty za granicę na pobyt stały, prawo do świadczeń ustalonych z uwzględnieniem okresów, o których mowa w § 2, ustala się ponownie bez uwzględnienia tych okresów.

§ 4. 1. Podstawę wymiaru świadczeń ustalonych z uwzględnieniem okresów zatrudnienia za granicą, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy oraz w § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia, oblicza się na zasadach określonych w ustawie, z tym że za każdy miesiąc tego zatrudnienia przyjmuje się — z uwzględnieniem § 5 — wynagrodzenie zastępcze, które w zależności od wyboru zainteresowanego może stanowić:

1) przeciętne miesięczne wynagrodzenie pracownika z okresu ostatnich 6 miesięcy zatrudnienia przed wy-

jazdem za granicę lub pierwszych 6 miesięcy po powrocie z zagranicy, a jeżeli okres zatrudnienia po powrocie do kraju był krótszy — przeciętne miesięczne wynagrodzenie z tego okresu albo

2) przeciętne miesięczne wynagrodzenie osiągnięte w kraju w okresie zatrudnienia pracownika za granicą przez innych pracowników z tytułu ich zatrudnienia w tym samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio do pracowników, którzy byli zatrudnieni wyłącznie za granicą.

§ 5. 1. Przy obliczaniu podstawy wymiaru świadczeń dla pracowników skierowanych do pracy za granicą w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych i w urzędach konsularnych przyjmuje się za każdy miesiąc tego zatrudnienia kwoty ryczałtowe w zależności od grupy wynagrodzenia, do jakiej pracownik został zaszeregowany; kwoty te wynoszą:

dla grupy zaszeregowania	zł	dla grupy zaszeregowania	zł
I	26 800	VI	14 900
II	22 800	VII	13 600
III	20 400	VIII	12 400
IV	18 100	IX	11 400
V	16 400		

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do innych pracowników skierowanych do pracy za granicą, którzy z tytułu tej pracy otrzymywali wynagrodzenie na podstawie przepisów o wynagrodzeniu pracowników wymienionych w ust. 1.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio również do członków rodziny pracowników wymienionych w ust. 1 i 2, jeżeli z tytułu pracy w okresie pobytu z tymi pracownikami za granicą byli wynagradzani na podstawie przepisów o wynagrodzeniu pracowników, o których mowa w ust. 1.

4. Na wniosek osób, o których mowa w ust. 1—3, podstawę wymiaru świadczeń oblicza się według § 4.

§ 6. Jeżeli z tytułu zatrudnienia za granicą, o którym mowa w § 2, przysługuje również świadczenie z instytucji zagranicznej, świadczenie należne na podstawie ustawy wypłaca się na zasadach określonych w przepisach rozporządzenia wydanego na podstawie art. 73 ustawy.